

Já se vám jako vmluvuju, ale je to tak.

Tadle páteční procházka nestála moc za moc, páč sme se sebou vzali Taliprdovou. Takže to si asi dovedete - ne, vlastně nedovedete, představit, zač to asi stálo. Chudák pánčička furt ve střehu, furt v dohadování, furt za zupáka a tak.

Je teda pravda, že čáru ta husa flekatá nevezala, to ne, ale bylo to za tu cenu, že pánčička furt musela tlačit na pilu. Takže to sme si to spolu moc teda neužili. Začátek ešče celkem šel, to jo. Ale jak jsme došli k polím, už to začlo. Učpaný uši, ani jednou hezky nepřiběhla, tak jak se má, když doběhla, proběhla by klidně dál, natož aby, chachacha, se sama od sebe třeba přišla přihlásit. O tom, že si budeme hrát sem si mohl nechat jenom zdát a pánčička taky.

No, tak sme to enem prošli tam kolem měsíční krajiny a vzali to dozadu za álej. Tam se madam i docela držela, ale furt furt a furt dokola se jí to muselo říkat. Až mě bylo pánčičky líto, byla jak kafemlejnek, jinak by byla Taliprdová ve kšá. Pak se nám madáme trošku srovnala a dokonce došlo - pravděpodobně omylem - k takové nečekané záležitosti, že dvakrát sama přišla k pánčičce. A tak se mohlo, aaaaaspoň na chvilinku hrát. Na babu. No jenomže, to bylo zase! Ponejprv utíkala Taliprd se mnou a stíhali sme pánčičku, abychom ji zardousili a při druhým pokusu už to bylo vobráceně, to musela pánčička stíhat Taliprda, páč ta tý hry zneužila a chtěla utíknout. No, to je vám s ní fakt zábava. To vám řeknu. A tak sme došli na myší louku.

Tam pánčička vytáhla balonek. Aspoň že tak!! Chvilku nás střídala a pak se zase Flekatá začala vzdalovat. Pánčička musela hulákat jak prokopnutá a už jí docházela trpělivost. Bylo mi jí líto a tak sem na ni skákal, abych jí dal hubičku. Byla taková posmutnělá, asi proto, že o kus dál byla pani nějaká s čubinou a jen si tak šly v tichosti a vlastně se o nich nevědělo. Zato vo nás věděli až na Ruzyni, páč pokud se nedal povel velmi hlasitej, mohla si ho pánčička strčit kamsi. Když sme vycházeli z polí, zůstala pánčička překvapeně stát. Až na poslední chvíli si všimla, že před námi je hradba z posekanýho trní. Jak furt dozorovala Flekatou, málem do toho napochodovala. Byla už tma a tak si nevšimla. Stála tam a meldovala, jak se přes to dostaneme. Pak ji osvítil nápad, vytáhla telefon a rozsvítila tam světýlko. Šla podél ty hradby, až sme našli konec a mohli to obejít. Pánčička si mumlala, že je dif, že se nepřerazí, jak furt dozoruje tu husu flekatou.

No a pak to husa flekatá vyloženě vytunila, páč dole sme se sešli s pár dalšíma čoklidama a zatímco všichni sme se drželi pohromadě, tak..... jasně, že jo.... doplníte si sami. Furt a furt a furt ji musela pánčička stahovat zpátky a aby toho nebylo málo o chvílku pozdějš si milá husa flekatá našla navíc to houno..... tak si asi dovedete představit v jakým rozpoložení se šlo dom. To říkám, procházka úplně na houno. Pak se difte, že si chodíme sami.